

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/88/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8618200373
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8618200373.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Andreja Radomského, v spore žalobcu: E. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XXX/X, XXX XX J., právne zastúpený JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, so sídlom kancelárie Nám. SNP 7, 091 01 Stropkov, proti žalovanej: Orange Slovensko, a.s., so sídlom Metodova 8, 821 08 Bratislava, IČO: 35 697 270, právne zastúpený Bobák, Bollová a spol. s r.o., so sídlom Dr. Vladimíra Clementisa 10, 821 02 Bratislava, IČO: 35 855 673, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 702,33 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník zo dňa 12.februára 20019 č. k. 4Csp/14/2018 - 50, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Žalobcovi voči žalovanému p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:
„ I. Žalovaná strana je povinná zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie v sume 702,23 eura do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
II. Priznáva žalobcovi voči žalovanej strane náhradu trov konania v rozsahu 100 % na účet právneho zástupcu žalobcu, o výške ktorých súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.
III. Žalovaná strana je povinná zaplatiť súdny poplatok zo žalobného návrhu na účet Okresného súdu Svidník v sume 42,00 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku platobným predpisom.“
2. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že uznesením zo dňa 23.10.2014 č.k. 3C/64/20013 - 44 Okresný súd Svidník povolil obnovu konania vo veci vedenej na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 7Ro/67/2011 a zároveň nariadil odklad vykonateľnosti platobného rozkazu Okresného súdu Svidník zo dňa 24.4.20011 č.k. 7Ro/67/2011 - 77. V obnovenom konaní vedenom pod sp. zn. 8C/25/2015 prvoinštančný súd vo výroku č. I. konanie o zaplatenie sumy 795,76 eura s príslušenstvom, vzhľadom na späťvzatie žaloby žalovanou, zastavil a o protižalobe na zaplatenie sumy 1.404,46 eura s príslušenstvom rozhodol tak, že vo výroku II. žalovanú zaviazal uhradiť sumu 1079,02 eura, vo výroku III. prevyšujúcu časť požiadavky protižaloby zamietol a vo výroku IV. zaviazal žalovanú k povinnosti nahradiť trovy konania. Proti výroku III. a IV. citovaného rozsudku bolo podané odvolanie. Krajský súd v Prešove uznesením č.l. 6Co/116/2016 - 99 rozsudok prvoinštančného súdu v napadnutých výrokoch zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Proinštančný súd rozsudkom zo dňa 29.12.2017 č.k. 8C/25/2015 - 15 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť sumu 325,44 eura a nahradiť trovy

konania. Celkovo v obnovenom konaní bola žalobcovi priznaná titulom bezdôvodného obohatenia suma 1.404,46 eura.

2. S poukazom na ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa súd prvej inštancie uzavrel, že v prípade žalovanej nešlo len o hrozbu možnú v budúcnosti, ale sa jednalo o priame naplnenie hrozby tým, že reálna ujma vznikla vymáhaním nedôvodnej pohľadávky v rámci výkone exekúcie na základe platobného rozkazu vydanom v konaní vo veci 7Ro/67/2011, ktorý tvoril exekučný titul, pričom v rámci výkonu exekúcie došlo k vymoženiu sumy 1.404,46 eura. Vznik uvedenej sumy, teda bezdôvodného obohatenia bol taktiež preukázaný na základe výsledkov obnoveného konania sp. zn. 8C/25/2015, v ktorom bola žalovanej na základe jednotlivých rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu uložená povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 1.404,46 eura, t.j. vo výške reálne vymoženej sumy v rámci vykonanej exekúcie. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie považoval nárok žalobcu na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia za dôvodný a uplatnenú sumu vo výške 702,23 eur za primeranú. Uvedená suma primeraného finančného zadosťučinenia podľa súdu zodpovedá rozsahu zásahu žalovaného do práv žalobcu ako spotrebiteľa v pôvodnom konaní a obnovenom konaní, nakoľko konanie žalovaného vyvolalo u žalobcu určité psychické vypätie a záťaž. Zároveň uviedol, že porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa sa nejedná len vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. Zároveň poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8Co/136/2017 a 3Co/72/2018.

3. Výrok o trovách konania súd odôvodnil s poukazom na ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého ustanovenia môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane v 100 % rozsahu.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietne a prizná žalovanému náhradu trov konania. Uviedol, že skutkové zistenie súdu prvej inštancie spočívajúce v zistení, že žalobca si úspešne na súde uplatnil porušenie práva alebo povinnosti, považuje žalovaný za nesprávne. Súd prvej inštancie v odseku 12 odôvodnenia rozsudku uviedol, že z obsahu podanej žaloby je zrejmé, že žalobca svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie odôvodňuje s poukázaním na vznik reálnej ujmy na strane žalobcu v exekučnom konaní vedenom na základe exekučného titulu, a to platobného rozkazu vydaného Okresným súdom Svidník v súdnom konaní vedenom pod sp. zn. 7Ro/67/2011. Platobný rozkaz však nevydal žalovaný, ale Okresný súd Svidník. Ak pohľadávka žalovaného nebola dôvodná v konaní vedenom pod sp. zn. 7Ro/67/2011, súd nemal vydať platobný rozkaz. Ak súd platobný rozkaz vydal a následne uvádza, že pohľadávka dôvodná nebola, tak potvrdzuje skutočnosť, že pochybil súd. Preto je v zjavnom rozpore so zásadou spravodlivosti, aby za pochybenie súdu niesol zodpovednosť žalovaný. Je nesporné, že žalobca porušoval zmluvné povinnosti, ktoré mu vyplývali zo zmluvy uzavretej so žalovaným, a že žalobca chce z porušenia zmluvných povinností profitovať. Ak by si žalobca riadne plnil svoje zmluvné povinnosti, ktoré mu zo zmluvy so žalovaným vznikli, žalovaný by sa nebol domáhal zaplatenia zmluvnej pokuty na súde. Žalobca porušoval svoje zmluvné záväzky a v súvislosti s porušovaním zmluvných záväzkov žiada plnenie. Nárok priznaný žalobcovi v tomto súdnom konaní súdom prvej inštancie považuje žalovaný za nárok, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výraznom rozpore s ideou spravodlivosti.

5. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca v písomnom podaní kde uviedol, že rozsudkom Okresného súdu Svidník zo dňa 16.2.2016 č.k. 8C/25/2015 - 71 a uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 23.2.2017 č.k. 6Co/116/2016 - 99 a následne rozsudkom Okresného súdu Svidník zo dňa 29.12.2017 č. k. 8C/25/2015 - 15 žalobca úspešne uplatnil porušenie svojho práva, keď nebol zaviazaný k povinnosti zaplatiť žalovanej pohľadávku vo výške 795,76 eura s príslušenstvom, keďže žalovaná uznajúc nedôvodnosť svojho nároku vzala žalobu späť v celom rozsahu. Zároveň žalobca v tomto konaní uplatnil svoje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.404,46 eura. Týmito rozhodnutiami bolo preukázané, že žalovaná porušila svoje povinnosti, pričom navyše došlo k vzniku nielen akademickej, ale už reálnej ujmy na strane spotrebiteľa, pretože žalovaná iniciovala súdne, ako aj exekučné konanie majúce pôvod v nedôvodnej pohľadávke. Za nesprávne považuje žalobca tvrdenie žalovanej, že žalobca si pred podaním žaloby o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia na súde žiaden nárok voči žalovanej neuplatnil. Práve naopak, žaloba navrhol obnovu konania, v ktorom sa úspešne ubránil voči nároku žalovanej a zároveň vzájomnou žalobou mu bol priznaný nárok na

vydanie bezdôvodného obohatenia. Zároveň za nesprávne považuje aj tvrdenia žalovanej, že nárok priznaný žalobcovi je v rozpore s dobrými mravmi, pretože žalobca porušoval zmluvné povinnosti. Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania v obnovenom konaní pod sp. zn. 8C/25/2015, žalobca žiadnym spôsobom neporušil zmluvné povinnosti a negatívny stav bol výsledkom zneužitia jeho zdravotného stavu. Nedôvodnosť svojej pohľadávky v konečnom dôsledku bola uznaná aj samotnou žalovanou, ktorá vzala žalobu v celom rozsahu späť. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadostučinenia, žalobca uviedol, že v súčasnosti neexistuje exaktne stanovené kritérium ani vzorec pre stanovenie jeho výšky. Z týchto dôvodov výška závisí vždy od úvahy súdu. Jediným kritériom pre stanovenie výšky finančného zadostučinenia je jeho primeranosť a zároveň musí pre dodávateľa predstavovať určitý primeraný a odradzujúci prostriedok nápravy. Žalobcovi bola v exekučnom konaní zrazená suma 1 004,46 eura, preto sumu vo výške polovice tejto sumy, teda 702,23 eura považuje za primeranú vzhľadom na judikované porušenie spotrebiteľských práv žalobcu, čo súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku aj podrobne odôvodnil. Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

6. Voči vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovaného sa v rámci repliky písomne vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že v čase podania návrhu na vydanie platobného rozkazu, súdy žalovaným uplatnené nároky v obdobných právnych veciach žalovanému priznávali. Žalovaný bol pri podaní žalobného návrhu dobromyseľný. Pri podávaní návrhu na vykonanie exekúcie bol žalovaný opäť dobromyseľný, pretože disponoval riadnym exekučným titulom vydaným súdom. Skutočnosť, že žalovaný v postavení žalobcu využil svoje dispozičné právo disponovať s podaným návrhom a zobral žalobu späť, nie je možné považovať za úspešné uplatnenie práva zo strany žalobcu v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. V súvislosti s priznanou výškou primeraného finančného zadostučinenia, ktorá súvisí s exekučným konaním, žalovaný opätovne poukazuje na fakt, že exekučné konanie je v priamej súvislosti s postupom súdu, ktorému zákon v ust. § 172 ods. 9 OSP uložil určitú povinnosť. Poverenie na vykonanie exekúcie tiež vydal súd, a to na základe vlastného exekučného titulu, pretože nemožno dať za pravdu žalobcovi, že v danom prípade je priznanie primeraného finančného zadostučinenia prostriedkom nápravy pre žalovaného. Na podanom odvolaní žalovaný zotrval aj naďalej v celom rozsahu.

7. V rámci odvolacej dupliky sa samotný žalobca písomným podaním nevyjadril.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) preskúmal rozsudok v jeho napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce podľa zásad upravených v ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

9. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych okolnostiach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

10. Na potvrdenie správnosti záverov rozhodnutia súdu prvej inštancie uvádza odvolací súd nasledovné.

11. V prípade porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom, medzi ktoré sa zaraďuje i Občiansky zákonník, vzniká spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadostučinenie. Toto právo vyplýva z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, podľa ktorého, proti porušeniu práva a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa, môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konania porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatnené voči všetkým spotrebiteľom. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

12. Vychádzajú z tohto ustanovenia, predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom

zo strany spotrebiteľa na súde. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma, postačuje, ak takému porušeniu práva alebo povinnosti.

13. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinností žalobou proti dodávateľovi. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde, či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde, či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde vyplynie až z právoplatného rozhodnutia súdu vydaného vo veci samej. Vo veci samej je zrejmé, že samotnému žalobcovi bolo priznané bezdôvodné obohatenie, a to vo výške 1.404,46 eura, ktoré vzniklo tak, že v rámci exekučného konania bola u žalobcu neoprávnené zrazená predmetná suma. Táto suma bola pôvodne zrazená aj z dôvodu existencie zmluvných pokút, ktoré stanovil v predchádzajúcom zmluvnom vzťahu žalovaný voči žalobcovi. Žalovaný teda porušil svoje povinnosti, pričom došlo k vzniku reálnej ujmy na strane spotrebiteľa, pretože žalovaný inicioval na súde aj exekučné konanie majúce pôvod v nedôvodnej pohľadávke žalovaného voči žalobcovi. O aktivite samotného žalobcu a jeho úspešnému bráneniu sa voči žalovanému svedčí aj to, že žalobca navrhol obnovu konania a podal aj vzájomnú žalobcu, pričom zároveň mu bol právoplatným rozhodnutím súdu priznaný aj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

14. Právoplatným ukončením konania vedenom pod sp. zn. 8C/25/2015 vedenej na Okresnom súde Svidník, bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva či povinností umožňujúci žalobcovi požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie. Žaloba o primerané finančné zadosťučinenie bola podaná až po právoplatnom ukončení konania pod sp. zn. 8C/89/2016.

15. Odvolací súd vzhľadom na spotrebiteľom úspešné uplatnenie porušenia práva voči dodávateľovi uvádza, že súd prvej inštancie správne postupoval, keď žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie. Je potrebné si uvedomiť, že bol to práve žalovaný, ktorý koncipoval obsah formulárovej zmluvy, v ktorej sa nachádzali aj neprijateľné zmluvné podmienky v podobe neprimerane vysokých zmluvných pokút.

16. Pri dôvodnosti uplatneného nároku na priznanie finančného zadosťučinenia vzal odvolací súd do úvahy nielen tú skutočnosť, že neprijateľná zmluvná podmienka neplatná v zmysle ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka je spôsobilá negatívne zasiahnuť do majetkovej sféry spotrebiteľa a potencióálne ohroziť jeho sociálny či rodinný život (čo sa aj reálne stalo vzhľadom na prebiehajúce exekučné konanie a vykonanie konkrétnych finančných zrážok u spotrebiteľa), ale zohľadnil aj postoj spotrebiteľa, ktorý sa aj napriek jeho postaveniu slabšej zmluvnej strany vo vzťahu k dodávateľovi rozhodol brániť svoje spotrebiteľské práva a prispel tak k dosiahnutiu vyššej kvality života, mysliac pritom na to, že vďaka žalobcovi vyšlo najavo, že dodávateľ uvádza formulárove zmluvy so spotrebiteľmi, v rámci ktorých používa zmluvné podmienky v totožnom neprijateľnom plnení.

17. V pôvodnej veci na Okresnom súde Svidník sa žalovaný domáhal zaplata zmluvných pokút v súlade s dodatkom k zmluve o pripojení, hoci už v čase začatia konania existovali iné právoplatné rozsudky iných súdov, ktorým bola rovnaká zmluvná podmienka týkajúca sa zmluvnej pokuty vyhlásená za neprijateľnú a neplatnú. Takéto rozhodnutia majú pritom zároveň právne dôsledky. Platí totiž ust. § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje, alebo vo všetkých obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky, alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa.

18. V prejednávanej veci to bol samotný žalovaný, ktorý do zmluvy naformuloval neprijateľnú podmienku a bol to len tento účastník, ktorý po jej vyhlásení za neprípustnú sa v inom súdnom konaní domáhal jej zaplata od žalobcu, hoci mal zákonnú povinnosť zdržať sa jej používania. Nie len so žalobcom ale aj so všetkými spotrebiteľmi. Takéto konania žalovaného bolo spôsobilé privodiť ujmu žalobcovi a v danom

prípade aj ujmu spôsobilu, pričom došlo k jej navráteniu vďaka podaniu žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcom.

19. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritéria a to intenzita časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia.

20. Žalovaný si vo vzťahu k žalobcovi uplatňoval finančné plnenie na ktoré nemal nárok. Toto mu dokonca bolo priznané a vymáhané v exekúcii a následne vrátené vďaka rozhodnutiu súdu o vyhovení žalobe na vydanie bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného. Pričom tento celý proces vyvolal u žalobcu stav právnej neistoty, ktorému musel čeliť podanou žalobou. Konanie žalovaného vo vzťahu k žalobcovi je o to závažnejšie, že predmetná zmluvná podmienka bola súdmi opakovane judikovaná ako neprijateľná.

21. Súd preto považoval za primeranú výšku finančného zadosťučinenia sumu rovnajúcu sa bezdôvodnému obohateniu vo výške jednej polovice sudom priznaného bezdôvodného obohatenia v predchádzajúcom súdnom konaní a to aj vzhľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobcu, ako spotrebiteľa.

22. Súd ma zato, že aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať z toho, že táto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak podľa názoru súdu ho treba chápať aj ako odmenu preto, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania ktorého sa dopustil voči nemu už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

23. V dôsledku konania žalovaného bol žalobca nie lenže vystavený bezprostredne hroziacej majetkovej ujme, ale tá aj na isté obdobie nastala. Nad rámec uvedeného bol nútený chrániť svoje práva súdnou cestou. Nie je snád ani potrebné pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom vyplývajúcich z obáv s výsledku sporu či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobe náhrady trov konania protistrane v prípade neúspechu v konaní. Odvolací súd preto považoval, ako je uvedené vyššie, za primeranú výšku priznaného finančného zadosťučinenia sumu 702,23 eura a to z ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobcu ako spotrebiteľa.

24. Vecne správne výroku o priznaní finančného zadosťučinenia zodpovedá vecne správny výrok o nároku na náhradu trov konania. Zadaného stavu odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako vecne správny potvrdil (§387 ods. 1CSP).

25. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 CSP spojením s ust. § 255 ods. 1 CSP. Odvolanie žalovaného nebolo dôvodné v dôsledku čoho nárok na náhradu trov odvolacieho konania patrí úspešnému žalobcovi, ktorému aj trovy odvolacieho konania vznikli, keď sa vyjadroval k žalovaným podanému odvolaniu.

26. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).